

Jussi
**ADLER
OLSEN**

ŽENA V KLECI

KRIMIROMÁNHOŠT

Bříška prstů si o holé zdi sedřela do krve, ruce už ani necítila, jak tloukla pěstmi do tlustých okenních skel. Nejméně desetkrát dotápala k ocelovým dveřím a pokusila se je vypáčit, ale nepohnuly se ani o píd' a ostrá hrana se jí zařízla pod nehty.

Když je měla všechny polámané, klesla na studenou zem a chvilku tiše oddychovala. Napínala zrak do tmy, srdce jí bušilo a nakonec se rozkřičela. Řvala, dokud jí nezačalo zvonit v uších a hlasivky nevypověděly službu.

Zaklonila hlavu a znovu ucítila závan čerstvého vzduchu proudícího odkudsi z výšky. Možná by tam mohla vyskočit. Třeba by se jí podařilo něčeho zachytit, kdyby se pořádně rozběhla.

A ti mizerové by se na ni museli přijít podívat.

Kdyby se prvnímu, který vstoupí, vrhla prsty po očích, mohla by ho oslepit. Když bude dostatečně mrštná a nezáváhá, třeba se jí to podaří a ona vyklouzne.

Chvíli sála krev z poraněných prstů, pak se na nich vzepřela a postavila se.

Oslepeně zírala ke stropu. Asi to bude vysoko, těžko se něčeho zachytí, ale zkusit to musí. Nic jiného jí nezbývá.

Svlékla si bundu a pečlivě ji složila do rohu místnosti, aby o ni nezakopla. Z podřepu se vymrštila do výšky a vzpažila, nic však nenahmatala. Několikrát výskok zopakovala, pak se stáhla k zadní stěně a znovu nabrala dech. Rozběhla se, vyskočila a pokusila se dosáhnout co nejvýš. Při dopadu jí ale podklouzla noha a ona se svalila na bok. Zasténala, neboť narazila ramenem na beton a udeřila se do hlavy. Před očima se jí roztančily zlatavé hvězdičky. Zaúpěla.

Zůstala dlouho ležet na zemi, chtělo se jí plakat, ale nešlo to. Navíc, kdyby ji věznitelé zaslechli, mohli by si to

špatně vyložit. Mysleli by si, že se vzdala, ale to ona nemá v úmyslu. Právě naopak.

Bude o sebe pečovat. Pro ně je ženou v kleci, ale o tom, nakolik jsou mříže neprostupné, bude rozhodovat ona. Unikne jim v myšlenkách, a tak udrží šílenství na uzdě. Nikdy se jim nepodaří ji pokořit. Tak se rozhodla, ležíc na zemi, zatímco jí v rameni tupě tepalo a oko zvolna otékalo.

Dříve nebo později se jí podaří uniknout.

Carl se podíval do zrcadla a přejel si prstem po spánku, kam ho zasáhla kulka. Rána už byla zahojená, ale kdyby mu někdo odhrnul vlasy, všiml by si jizvy.

Jenže kdo by to asi tak dělal, pomyslel si, zatímco si bedlivě prohlížel obličej.

Viditelně se změnil. Rýhy kolem úst má hlubší, kruhy pod očima temnější a z očí mu čiší lhostejnost. Carl Mørck už není tím zkušeným vyšetřovatelem, který pro svou práci žije a dýchá. Už před sebou v zrcadle nevidí toho elegantního Juta, který obočím vyjadřuje údiv a na rtech má úsměv. K čemu by mu takové nesmysly dneska byly?

Zapnul si košili, oblékl bundu, dopil zbytek studené kávy a práskl za sebou dveřmi, aby nikdo z ostatních obyvatel domu nezůstal na pochybách, že je čas vstávat. Do oka mu padla jmenovka na dveřích. Je na čase ji vyměnit. Vlastně to měl udělat dávno, vždyť už je to dlouho, co se Vigga odstěhovala. Nebyli sice ještě rozvedení, ale moc jim k tomu nechybělo.

Vyrazil směrem k Hestestienu. Kdyby stihl vlak za dvacet minut, mohl by pobýt u Hardyho v nemocnici půl hodiny; pak musí na policejní stanici.

Blížil se k červenému kostelu tyčícím se nad holými stromy a pokoušel se namluvit sám sobě, jaké měl navzdory všemu štěstí. Stačily dva centimetry vpravo a Anker by žil. Jeden vlevo a zemřel by Carl. Od cesty vinoucí se podél zelených polí kolem hřbitova ho dělily jen centimetry.

Snažil se to pochopit, ale nebylo to snadné. O smrti toho moc nevěděl. Jen to, že může být nepředvídatelná, jako blesk z čistého nebe, a nekonečně tichá, když k ní dojde.

Na druhou stranu věděl všechno o tom, jak kruté a zbytečné může být umírání. To věděl naprosto přesně.

Stalo se to hned pár týdnů po škole: obraz první zavražděné oběti se Carlovi zaryl do paměti. Malá, drobná žena, kterou uškrtil manžel, tam ležela s matnými očima a výrazem, který Carla pronásledoval několik týdnů. Od té doby obrazů neustále přibývalo. Každé ráno se připravil na to, že uvidí celé dílo. Zakrvácené oblečení, voskově bílý obličej a profesionálně chladné fotografie. Každý den poslouchal lidské lži a výmluvy. Zločin na každý den, pokaždé v jiném vydání, po čase čím dál tím nesnesitelnější. Pětadvacet let u policie, z toho deset na oddělení vražd, to člověka zocelí.

Tak to šlo až do dne, kdy dostal případ, který jeho pancířem pronikl.

Poslali ho s Ankerem a Hardym na Amager, do zchátralého domu stojícího u štěrkové cesty plné výmolů. Čekala tam mrtvola, aby jim vyprávěla svůj příběh.

Jako už tolikrát předtím to byl zápach, který přiměl souseda zavolat policii. Vypadalo to na samotáře, který se klidně uložil ke spánku do vlastních výkalů a vydechl svůj poslední oblak alkoholových výparů. Dokud si nevšimli hřebíku z nastřelovací pistole, který mu trčel z lebky. Kvůli tomu hřebíku se věci chopilo kodaňské oddělení vražd.

Toho dne byl v pohotovosti Carlův tým, proti čemuž on ani jeho dva asistenti nic zvláštního nenamítali, i když si Carl jako obvykle neopomněl postěžovat na přílišnou pracovní zátěž a pomalost ostatních týmů. Ale kdo mohl tušit, jak osudným se jim tento případ stane? Kdo mohl tušit, že od okamžiku, kdy vstoupí do zápachu z rozkládající se mrtvoly, neuběhne ani pět minut a Anker bude ležet na zemi

v kaluži krve, Hardy udělá své poslední kroky a v Carlovi zhasne plamen, bez něhož se kriminalista kodaňské policie neobejde?

Bulvární noviny zbožňovaly místopředsedkyni Demokratické strany Merete Lynggaardovou za všechno, co ztělesňovala, říkala i dělala. Za ostré výpady od řečnického pultu v parlamentu i za nedostatek vážnosti vůči premiérovi a jeho nohsledům. Za její ženské vnady, šibalské oči a svůdné dolíčky ve tvářích. Milovaly ji pro její mládí a úspěch, ale ze všeho nejvíc pro to, že přižívovala spekulace o tom, proč se tak nadaná a krásná žena dosud nikdy neobjevila na veřejnosti v doprovodu nějakého muže.

Díky Merete Lynggaardové šel bulvární tisk dobře na odbyt. Ať už byla lesbička nebo ne, byla pro ně vděčným tématem.

A Merete to o sobě moc dobře věděla.

„Proč si nevyjdete s Tagem Baggesenem?“ dorážela na ni sekretářka, když se s Merete vyhýbaly kalužím na parkovišti u Christiansborgu, kde sídlil parlament. Mířily k malému modrému audi. „Je mi jasný, že by si s vámi rád vyšel někdo, ale on je do vás úplnej blázen. Kolikrát se vás už pokusil někam pozvat? Spočítala jste si vůbec, kolik vzkazů už vám nechal na stole? Dneska tam taky jeden máte. Merete, proč mu nedáte šanci?“

„Tak mu ji dejte sama.“ Merete hodila hromadu složek na zadní sedadlo vozu. „Co bych si s ním, prosím vás, asi tak počala, s nějakým mluvčím za odbor dopravy ze strany Radikální střed? Nevíte náhodou? Copak jsem nějaký kruháč v Herningu?“

Merete pohlédla ke zbrojnici. Fotografoval tam nějaký muž v bílém baloňáku. Nefotí i ji? Otrásla se. Pocit, že ji

někdo sleduje, ji začínal obtěžovat. Jsem úplně paranoidní, napadlo ji. Už bych si asi měla odpočinout.

„Tagu Baggesenovi je pětatřicet a vypadá božsky. No, možná by mohl trochu shodit. Ale má usedlost ve Vejby a mám dojem, že ještě něco dalšího v Jutsku. Co byste chtěla?“

Merete se na ni podívala a nevěřičně zavrtěla hlavou. „Jo, je mu pětatřicet a bydlí u mámy. Víte co, Marianne, nechte si ho sama. Vždyt jste jím úplně posedlá. Já vám ho nechám, je váš!“

Vzala sekretářce z náruče komínek spisů a položila je na sedadlo vedle ostatních. Hodiny na palubní desce ukazovaly 17.30. Už má zpoždění.

„Budete jim dnes večer ve sněmovně chybět, Merete.“

„No a co?“ odvětila a pokrčila rameny. Když vstoupila do politiky, dohodla se s předsedou poslaneckého klubu Demokratické strany, že po šesté hodině večer je volná, pokud se nebude konat nějaké důležité a neodkladné zasedání výboru či hlasování. „To nebude žádný problém,“ ujistil ji tehdy, dobře si vědom toho, kolik hlasů jim přinesla. Takže by to neměl být problém ani dnes.

„A kam tak spěcháte?“ naklonila sekretářka zvědavě hlavu k rameni. „Jakpak se jmenuje?“

Merete se na ni zlehka usmála a přibouchla jí dveře před nosem. Je na čase, aby Marianne Kochovou vyměnila.

Vedoucí oddělení vražd Marcus Jacobsen měl v kanceláři vždycky nepořádek, ale nijak ho to nevyvádělo z míry. Považoval to za pouhý vnější jev, uvnitř se cítil naprosto spořádaný. Ve své zkušené mysli měl vše pečlivě srovnané, žádný detail mu nikdy neunikl, dokonce i po deseti letech si pamatoval všechno do puntíku.

Jen v situacích, jako byla tato, kdy jeho pracovníci zaplnili do posledního koutku blízcí spolupracovníci, kterým nic neunikne a kteří se museli vyhýbat přetékaícím stolům s důkazním materiálem, mu to nebylo příjemné. Tehdy svůj nepořádek, připomínající chaos o soudním dni, přehlížel s určitou nelibostí.

Přiložil k ústům otlučený hrnek se Sherlockem Holmešem a pořádně si usrkl vychladlé kávy. Snad už podesáté si toho rána vzpomněl na poloprázdnou krabičku cigaret, kterou měl v kapse. Dneska už si nezapálí ani na dvoře. Zpropadené nařízení, pomyslel si.

„Poslouchej!“ obrátil se Marcus Jacobsen na svého náměstka Larse Bjørna, kterého požádal, aby po poradě ještě počkal v kanceláři. „Jestli si nedáme pozor, tak nám ten případ zavražděného cyklisty v parku ve Valby dá pořádně zabrat,“ promluvil Jacobsen.

Lars Bjørn přikývl. „Jo, a na to, že se ke skupině vrátil Carl Mørck a hned si zabral čtyři naše nejlepší vyšetřovatele, na to se vykašleme? Lidi si na něj stěžují, a hádej komu?“ Zabořil si prst do hrudníku, jako kdyby byl jediný na světě, kdo musí poslouchat lidské nářky.

„Chodí pozdě,“ pokračoval Bjørn, „sekýruje lidi, vrtá se v případech, neodpovídá na výzvy, v kanceláři má bordel, a aby toho nebylo málo, tak volali z ústavu soudního

lékařství a stěžovali si na něj kvůli nějakému telefonnímu hovoru. Kluci ze soudního lékařství! Chápeš? To je co říct, vždyť ty jen tak něco nerozhází! Bez ohledu na to, co se mu stalo, s ním musíme něco udělat. Jinak vážně nevím, jak by naše oddělení mohlo fungovat dál.“

Marcus povytáhl obočí. Sám viděl Carla jinak. Vlastně ho měl rád, jen ta skepse v jeho očích a kousavé poznámky, ty by opravdu dokázaly umořit každého. „No, máš pravdu, jediný, kdo s ním v práci vydržel, byli Hardy s Ankerem. Jenže to byly naprosté výjimky.“

„Marcusi, lidi to neřeknou přímo, ale ten chlap je jak osina v zadku, a to byl mimochodem vždycky. Nehodí se k nám, musíme spolu úzce spolupracovat, a on je jako kolega od začátku beznadějný případ. Proč sis ho vlastně z Bella-høj bral?“

Šéf se podíval Bjørnovi zpřímá do očí. „Vždycky byl a pořád je vynikající vyšetřovatel, Larsi. Proto.“

„No tak dobře, chápu, že ho nemůžeme jen tak zničehonic vyhodit, a v téhle situaci už vůbec ne, ale Marcusi, musíme s ním něco udělat.“

„Je u nás sotva týden od skončení nemocenské, takže mu musíme dát šanci. Co kdybychom ho trochu víc šetřili a chránili?“

„To nemyslíš vážně! Poslední dobou máme víc případů, než na kolik stačíme. A některý jsou navíc velký případy, to přece víš. Požár v ulici Amerikavej — je spojený s vraždou, nebo není? Loupež v ulici Tomsgårdsvej, při které zabili jednoho z klientů banky. Znásilnění v Tårnby, kdy ta dívka zemřela. Pobodaný nožem v klučičí partě v Sydhavnu, zavražděný cyklista v parku ve Valby. Mám pokračovat? K tomu si připočti všechny staré případy, s některýma jsme zatím vůbec nepohnuli. Jenže s vedoucím, jako je Mørck, s takovým

těžkopádným, nevrlym, nudným bručounem, co se chová hnusně ke kolegům, se ti každá skupina hned rozloží. Všem nám tady vadí, Marcusi. Pošli Carla k šípku, ať sem přijde mladá krev. Víím, že to zní drsně, ale je to můj názor.“

Musel mu dát za pravdu. Dobře si své lidi během schůze prohlédl, byli zamlklí, uzavření a unavení. Opravdu neměl v úmyslu nechat je na holičkách.

Náměstek přešel k oknu a upřel pohled na protější stranu ulice. „Mám nápad, myslím, že jsem vymyslel řešení, i když po nás možná skočí odbory, ale doufám, že ne.“

„Sakra, Larsi, s odbory si nechci nic začínat. Jestli máš v úmyslu snížit mu plat, půjdou nám po krku.“

„Zbavíme se ho, ale poletí obloukem přímo o patro výš. My ho povýšíme!“

„No nazdar.“ Na tohle si Marcus bude muset dát pozor. Jeho náměstek je neobyčejně zdatný detektiv s obrovskými zkušenostmi, vyřešil spoustu případů, ale o personální politice se ještě má dost co učit. Tady se jen tak nepropouští, ať už cesta těch, kdo odcházejí, vede kamkoliv. „Říkáš, že bys ho povýšil? A jak, prosím tě? Kdo mu podle tebe to místo asi tak uvolní?“

„Je mi jasný, žes byl vzhůru skoro celou noc, a od rána tu byl frmol kvůli té zpropadené vraždě ve Valby, takže nevíš, co je novýho. Nezaslechl jsi náhodou, co se dnes dopoledne stalo v Christiansborgu?“

Jacobsen zavrtěl hlavou. Od té chvíle, co došlo ke zvratu v případě zavražděného cyklisty, měl dnes opravdu práce nad hlavu. Až do včerejšího večera měli dobrou, věrohodnou svědkyni. Věděla toho evidentně víc, než vypověděla, takže si byli jistí, že promluví, už to bylo na spadnutí, když vtom se nečekaně uzavřela a nevydala už ani hlásku. S největší pravděpodobností někomu z jejích blízkých vyhrožovali. Vy-

slyšali ji dál, dokud nebyla úplně vyždímaná, mluvili i s jejími dcerami a matkou, ale nikdo ani necekl. Dostaly zkrátka strach. Ne, Marcus se opravdu moc nevyspal, takže kromě titulků ranních novin neměl o ničem ani ponětí.

„Jde zase o Stranu Dánska?“ zeptal se.

„Přesně. Jejich politicko-právní mluvčí znovu podala návrh v duchu dosavadní policejní politiky a tentokrát získá většinu. Projde to, Marcusi, tentokrát si Piv Vestergårdová prosadí svou.“

„To není možné!“

„Ale je, hřímala za pultíkem dobrých dvacet minut a vládní strany ji samozřejmě podpořily, i když Pravice se pocho-pitelně vzpouzela.“

„A?“

„No co myslíš? Přišla se čtyřmi příklady ošklivých odlo-žených případů, které by podle jejího mínění bylo v zájmu veřejnosti potřeba vyřešit. A podobných lahůdek měla v zá-loze víc, to si piš.“

„Do háje! Ona si snad myslí, že je odkládáme jen tak z plezíru nebo co!“

„Naznačila, že k tomu dochází u určitého druhu pří-padů.“

„Co je to za nesmysl! Jakého určitého druhu?“

„Upozornila mimo jiné na ty, ve kterých se obětí zločinu stali členové Strany Dánska nebo liberálové. Týkalo se to celostátních případů.“

„Husa jedna, vždyť nemá všech pět pohromadě!“

Náměstek zavrtěl hlavou. „To bych tak jistě netvrdil. Tohle byl jen začátek, pak vytáhla samozřejmě i zmizelé děti, téměř teroristické útoky na politické organizace a případy obzvláště bestiálních vražd.“

„No jo, snaží se získat co nejvíc hlasů, o to jí jde.“

„Jasně že jde po hlasech, mohlo to jít úplně mimo sněmovnu. Všem jde o hlasy, proto teď všechny strany zasedají vedle na ministerstvu spravedlnosti. Části spisů poslali bleskově finančnímu výboru a podle mě budeme mít do čtrnácti dnů na stole rozhodnutí, kdyby tě zajímal můj názor.“

„A mohl bys mi upřesnit, čeho se to rozhodnutí bude týkat?“

„No že na kriminálce vznikne nové oddělení. Navrhuje, aby se jmenovalo oddělení Q podle volebního označení Strany Dánska. Nejsem si jistý, jestli to neměl být vtip, ale určitě nás to nemine.“ Sarkasticky se zasmál.

„A smysl toho všeho?“

„No, zkrátka a dobře by se to oddělení mělo zabývat tím, čemu říkají *případ hodný zvláštní pozornosti*.“

„Věnovat se případům hodným zvláštní pozornosti,“ podivil se Jacobsen. „Jo, to je opravdu krásný vestergårdovský výraz, zní to skvěle. A kdo bude rozhodovat o tom, které případy si toto vzletné označení zaslouží? To neříkala?“

Lars Bjørn jen pokrčil rameny.

„Fajn, takže ona chce, abychom dělali to, co už stejně děláme. A to je všechno? Co je nám do toho?“

„Zřídit oddělení má za úkol státní policie, ale administrativně bude podle všeho spadat pod kodaňské oddělení vražd.“

Jacobsen vytřeštil oči. „To není možné! Co má znamenat to *administrativně*?“

„My navrhujeme rozpočet a povedeme účetnictví. Zajistíme personál a mimo jiné taky místnosti.“

„To nechápu, kodaňský útvar má řešit stoleté případy odněkud z Hjørringu? To se krajům moc líbit nebude. Budou chtít poslat na hlavní útvar své zástupce.“

„To bude hračka. Dá se to prezentovat jako úleva krajům, takže to nebudou brát jako úkol navíc.“

„To znamená, že pod naši střechu přibudou přivandrovalci na beznadějně případy a my jim budeme krýt záda? Děláš si legraci, to nemůžou myslet vážně.“

„Počkej, Marcusi, poslouchej mě. Jednalo by se jen sem tam o pár hodin a týkalo by se to pár zaměstnanců. O nic nejde.“

„Ale nevypadá to tak.“

„Dobře, tak to dostaneš naservírovaný natvrdo, bez pardonů, je to jasné?“

Vedoucí oddělení si promnul čelo. Copak si může vybírat?

„Marcusi, jsou v tom prachy.“ Bjørn udělal dramatickou pauzu a naléhavě pokračoval. „Není jich moc, ale dost na to, abys zaměstnal jednoho člověka a převedl na naše oddělení pár milionů. Je to zvláštní nařízení, kterému nesmí nic stát v cestě.“

„Jo takhle! Pár milionů?“ soustředěně přemýšlel Jacobsen. „Dobře, dobře!“

„Není to geniální? Oddělení založíme raz dva. Marcusi, oni počítají s tím, že se budeme cukat, ale my je převezeme. Vyjdeme jim vstříc a navrhneme rozpočet, ve kterém se vyvážujeme specifikace ceny za jednotlivé úkony do koruny a na místo vedoucího nového oddělení dosadíme Carla Mørcka. Nebude mít zas tak moc co řídit, protože na to bude sám, všichni ostatní se budou držet v uctivé vzdálenosti, to ti garantuju.“

„Carl Mørck bude vedoucím oddělení Q?“ Marcus si představil oddělení, které se hravě protluče za méně než milion ročně, včetně cestovních výdajů, odborných expertiz

a podobných záležitostí. Když si zažádají o pět milionů ročně na provoz, zbude jim víc peněz pro týmy pracující na vraždách, a hlavně by se pak mohli věnovat starším případům, sice ne případům oddělení Q, ale něčemu podobnému. Chce to hlavně prostupné hranice, ty jsou klíčem ke všemu, ale geniální nápad to nepochybně je.